

LÁSZLÓFFY ALADÁR

AZ OSZTÁLYHARC

Részlet

Itt vagyunk —
keziünkben szavakkal és lobogókkal.
Mint antik jóslat,
olyan tömören és fenyegetően ígér a logika:
az embernek csak önmagát kell legyőznie, — embert —.
Még csak ez az egy csata van hátra, a végső,
a végső lesz ez a harc,
melyet az elme magamagával folytat.
Sajnos, emberi tanácsokból tanulhat csak
javulást az élet, ő, az értelemnél is tágabb:
Le az igazságellenesekkel!
Vesszen, aki csak EN!
Éljen, aki már MI vagyunk!
Kétszer ad nekünk példát a föld:
születéskor
és halálkor.
A kövek nem feledik egymást, összeérnek.

PANEK ZOLTÁN

A DERÉKSZÖGŰ BALERINA

1

A balerina mint derékszögű körző áll be a díszlet alsó határába, vízszintesbe, nem is tudja, milyen árvízbe-mélybe; lépésről lépésre él az élet: kiáltjuk ki a szerelem birodalmát; most még ne szólj, nem ez az óra; a költészet rumlizik, utolsó óráit éli, majd ha meghal; meghaló mellett, elhaló alatt, miféle fokon, miféle emberek, miféle szélesség, miféle keskenység (na, hagyjuk már abba egyszerűen a fokozást);

2

miféle örökösödési perben, milyen bíróság előtt, mikor mindenünket hagyjuk (örökölni ki akar?), hagyjuk összes rongyainkat rongyosabb utókorra; nos, ahogy mondja egyik kedves, nos, történéjk

már azokkal is valami, akik tiszteletből folyton csak részeg ámulattal lesik a holnapi időjárást; feljött már a kék-szem; nem is kék: zöldes, barnás, felhők lehetnek égen és bennem, kedvesem két szeme világol; borsószalmán térdeplő boszorkány, térdepelt ő ezer évig, kérjünk most mi bocsnatot; verése várat magára, jégeső, magára vessen, a szeme sem áll jól, kinek állna be a szája, imáról már a szerelmes férfit lebeszélni nem lehet;

3

az nem lehet, hogy csak úgy megjelen a szerelem; átmeneti tűzvész és árvíz közt, mire jó, legkedvesebb életünk, kit csak helyesítés tilt, hogy ne anyyi bével írjuk, ahányban épp megtalált örömünk világgá kiáltná; jobb hallgatni, ha bölcs már, aki bölcs, mert hátha ez is csak álom; elveszítni mindig ő akart, megmentett mondataim: életem; homlokát hanyatt vetette a Nap már;

4

még ugyanazon naptári napon el is árulhatunk bárkit, édes; jön át a hídon, jön éppen szörnyeteg gépkocsi: választ, aki szeret, választ már ember és gépkocsi közt életet; az egyik a nő, elütni unalmat és megunt férfiát csak a szokott módon; még csak ezt ne, még csak a következőt kíméld: én már megismerlek, egem kiderült, ő még nem lát, szeme az ég, valamint nyolc kerek esztendő: ezalatt özvegy is lehetne; gyere át, kocsik ha vonulnak, szeretlek, érzem, nekem senki, neked ki mondta, ily féltőn, szeretted a főnököd, a férjed, nem kérdem; köztünk a Szamos, hídja van, a Nílus; ó, Amazonas és ó, amazonok, kelő Nap, kit én nyugatról látok, delem, delejem, varázslat, ki mosolyogsz, ha szólnál, kék a szemed vagy tán barna, ajkad eleven seb, ki bántott téged;

5

jöttöd eszembe juttatja minden tévedésem; hát jössz-e még, rövidhajú, hol van a te lobogód: hajad; szeretlek, ahogy az úton átmegegy az ember, átmegegy hozzád, még két gépkocsi, csak észre ne vedd: szemem megtörlöm, elsírtam már szüzességed, amit másoknál hagytál, maradj ott, ha már a szerelem is hídvámot fizet, ráfizettem erre; szeretlek: más szeretője; azért vagy te nekem kedves, mert veled eszembe sem jutnak gondjaim a többi szerelemről; érted már bolond is voltam; a körző körbeforog, s megáll, mint derékszögű balerina.